

МАЛКАТА ПИТКА

Превод от английски: Вера Славова, 1984

chitanka.info

Живял някога един старец с бабичката си в малка къщица край малко поточе. Те имали две крави, пет кокошки, един петел, една котка и две котенца. Старецът се грижел за кравите, петелът пазел кокошките, котката дебнела мишките в долапа, а двете котенца дебнели вретеното на бабата, което се въртяло и блъскало в плочата на огнището. Бабата трябвало да се грижи за котенцата, но повечето време им викала: „Пст, пст, махайте се от тука!“, защото все повече дебнели вретеното.

Един ден, когато съвсем се уморила да вика „пст, пст!“, бабичката се почувствувала гладна и решила, че може да си хапне мъничко. Станала и опекла две мънички овесени питки и ги оставила до огъня да не изстинат. И както били топлички и миришели на прясно и хубаво, влязъл старецът, видял ги такива хрупкави и хубави и си отчупил парченце от едната. Другата питка веднага си помислила, че е крайно време да избяга, скочила и се затъркаляла колкото могла по-бързо. След нея се затичала бабата, колкото могла по-бързо с вретено в едната ръка и хурка в другата. Но мъничката питка била по-бърза от бабичката и скоро изчезнала от погледа ѝ и бабичката трябвало да се върне и пак да се боричка с котенцата. През това време питката весело се търкаляла надолу по баира и стигнала до една къщичка със сламен покрив. Смело влязла през вратата и удобно се настанила край огнището. А в стаята имало трима шивачи, които шиели на една пейка, и те, разбира се, страшно се изплашили и скочили да се скрият зад гърба на хазяйката, която чепкала вълна край огнището.

— Хайде бе! — извикала хазяйката. — От какво се страхувате? Това е една мъничка питка. Грабнете я, а аз ще ви дам мляко да си пийнете с нея.

И тя скочила с чепкалото в ръце, шивачът с желязната ютия, а двамата чираци — единият с голяма ножица, а другият с дъска за гладене — и се втурнали към малката питка. Но тя била твърде поумна от тях — отместила се встрани от огнището, когато чиракът смятал да я затисне с голямата ножица, и той се плъоснал в горещата пепел и много се обгорил. Тогава шивачът запратил ютията по нея, а другият чирак — дъската за гладене, но нищо не постигнали. Малката питка изскочила навън през вратата, където хазяйката запратила по нея чепкалото, но питката се отместила встрани и весело се затъркаляла, докато стигнала до една къщичка край пътя. Смело влязла вътре и се

настанила до огнището, където жената на тъкача намотавала конци за мъжа си, а той тракал на стана.

— Тиби, какво е това? — попитал тъкачът.

— Ами една малка питка — отговорила жена му.

— Добре ни е дошла — казал той, — защото с овесената каша тази сутрин не преядохме. Вземи я, жено! Вземи я!

— Ей — казала жената и протегнала ръка към питката. Но малката питка се отместила веднага.

— Мъжо! — извикала жената. — Тебе те бива за малки питки! Хвани я, човече! Хвани я, ако можеш!

Но малката питка пак се отместила.

— Омотай я с конец, жено! — извикал тъкачът.

Но малката питка била вече вън и се затъркаляла надолу по стръмнината като подгонен заяк или като подлудяла крава!

Търкаляла се, докато стигнала до къщата на един говедар, където стопанката биела масло.

— Влез, влез — извикала стопанката, като видяла малката питка така хрупкава, прясна и апетитна, — имам много каймак, тъкмо да те намажа и изям.

Но питката започнала да се търкаля наоколо така ловко, че стопанката съборила буталото, докато се опитвала да я хване — докато го изправяла, малката питка избягала и се затъркаляла надолу по стръмнината и стигнала до една воденица, където воденичарят пресявал брашно. Тя се изтъркаляла вътре и застанала до ноцвите.

— Ехей! — извикал воденичарят. — Това е знак на изобилие, когато такива като теб се търкалят бездомни по света. Много обичам питка със сирене за вечеря, затова заповядай вътре — и се потупал по дебелия корем.

Но питката веднага се обърнала и побягнала — не се доверила на воденичаря и сиренето му, а воденичарят, който нямал какво да хвърли по нея освен брашно, така си и останал само да гледа жално. А питката тихичко се затъркаляла по равнината, докато стигнала до една ковачница, където ковачът ковял конски подкови.

— Здравей! — казал той, — хубава питка си. Добре ще вървиш с чаша бира! Затова заповядай вътре, ще те подслоня. — И със смях се потупал по дебелия корем.

Но малката питка помислила, че бирата не е по-добра от сиренето, затова скочила и побягнала, а ковачът подире ѝ. Но чукът не я улучил, защото тя се наклонила и изчезнала от погледа на ковача и пак се затъркаляла, докато стигнала до къщата на един селянин, където стопанинът и жена му биели и дръстели лен. Питката се втурнала вътре до огнището и почнала пак да се препича.

— Джанет — извикал стопанинът, — ей там е дошла една добре препечена питка. Ще си отчупя половината.

— А аз ще си взема другата половина — казала стопанката и протегнала ръка да я хване. Но питката пак почнала да се върти наоколо.

— Виж я ти, като жива е! — казала стопанката и я замерила с черяслото. Но питката била по-умна от нея, просто се изтъркаляла през вратата и поела по пътя, докато стигнала до друга къща, където стопанката бъркала вряща супа, а стопанинът плетял хамут от тръни за кравата. Питката се изтърколила вътре и седнала край огнището.

— Ей, Джок, винаги си хленчил за добре изпечена питка. Ето ти една! Ела я изяж.

Питката пак се затъркаляла наоколо и стопанката взела да вика на помощ стопанина.

— Ех, майко! Къде се дяна тя? — попитал той.

— Ей там! — извикала тя. — Бързо! Изтичай от другата страна на оня стол.

Но столът се обърнал и стопанинът паднал върху тръните. А стопанката запратила супената лъжица върху питката, но врящата супа се обърнала и заляла и обгорила стопанката. Питката пак бързо се измъкнала и стигнала до следващата къща, където всички домашни тъкмо сядали да вечерят, а стопанката огребвала тенджерата.

— Гледайте — извикала тя, — каква препечена питка който я хване — негова е!

— Нека първо затворим вратата — казал съобразителният стопанин, — преди да се опитаме да я хванем!

Като чула това, питката преценила, че е време да изчезне, и пак се затъркаляла, а те хукнали през глава след нея. И при все че я замеряли с лъжиците си, а стопанинът запратил по нея и най-хубавата си шапка, малката питка била по-умна от тях и в миг изчезнала от очите им.

И пак се затъркаляла, докато стигнала до една къща, където всички се готвели да лягат да спят. Стопанката заривала огнището, а стопанинът си свалял панталоните.

— Що е това? — попитал той, защото в стаята било почти тъмно.

— Май е малка питка — отвърнала стопанката.

— Бих изял половината — казал той.

— А аз другата половина — добавила тя.

И те се опитали да я хванат, но малката питка пак почнала да се върти наоколо. И стопанинът, и стопанката почнали да се спъват един друг в тъмното и се ядосали.

— Хвърли си панталоните върху нея — извикала накрая стопанката. — Каква е ползата да стърчиш като кол и да се блещиш?

И стопанинът си хвърлил панталоните отгоре ѝ, но при все че бил сигурен, че добре я е захлупил, тя някак си се измъкнала и дим да я няма, а той подире ѝ по гащи. Никога не сте виждали такова надбягване — истинска гоненица в градината през цветята и около къпините.

Но стопанинът я изгубил от погледа си и трябвало да се прибере целият изподраскан, уморен и треперещ от студ.

Малката питка пак се затъркаляла и се търкаляла, докато станало толкова тъмно, че дори и малката питка не можела да вижда.

Тогава стигнала до една лисича дупка, встрани от пътя до един храст, и се изтърколила вътре да пренощува, но лисицата цели три дни не била хапвала месо, затова веднага казала:

— Добре дошла, приятелко! Бих искала дори да сте две!

И станали две! Защото лисицата счупила малката питка на две и веднага я изяла.

Това е краят!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.